

Χρήστος Τερζίδης: “Δεν υπάρχει το συναίσθημα της αυτοθυσίας αν μιλάμε για πραγματικά όνειρα”

21/04/2015

Το φως της λάμπας πάνω στο τραπέζι αχνοφέγγει για να βρίσκουν οι λέξεις πιο εύκολα το δρόμο τους μέσα στο σκοτάδι. Παντού γύρω γαλήνη και ο μόνος ήχος που ακούγεται, αυτός που αναδύεται από το πληκτρολόγιο. Έξω από το παράθυρο το φεγγάρι σκορπά το θαμπό του φως που σε λίγο θα παραδώσει τη σκυτάλη στις πρώτες ακτίνες του ήλιου. Κι εκείνος γράφει, συνέχεια γράφει δίνοντας ζωή σε χάρτινους ήρωες. Ο **Χρήστος Τερζίδης**. Ένας άνθρωπος που ξεκίνησε ως δημοσιογράφος και από την αγάπη του για το μουσικό ρεπορτάζ πέρασε τη γέφυρα της μουσικής βιομηχανίας ενδίδοντας πλέον όλο και συχνότερα στην αγκαλιά της συγγραφής. **“Άδεια Δωμάτια”**, ο τίτλος του πρόσφατου βιβλίου του, όπου αναζητά το θάρρος και τη δύναμη να διεκδικεί κανείς τα όνειρά του. Μια ιστορία για όσους παλεύουν ενάντια στην εικόνα που έχουν πλάσει οι άλλοι γι’αυτούς. Μα έχει τελικά σημασία το τι πιστεύουν οι άλλοι για εσένα όταν γνωρίζεις ποιο ακριβώς είναι το όνειρό σου; “Όχι”, μας απαντά χωρίς δεύτερη σκέψη, **“γιατί όταν βαδίζεις προς αυτό, ο αυτοσκοπός σου δεν είναι πλέον η εικόνα σου προς το περιβάλλον, αλλά η ολοκλήρωσή σου ως άνθρωπος”**. Και συμφωνούμε. Απόλυτα και ολοκληρωτικά.

Συνέντευξη στη Βίκυ Καλοφωτιά

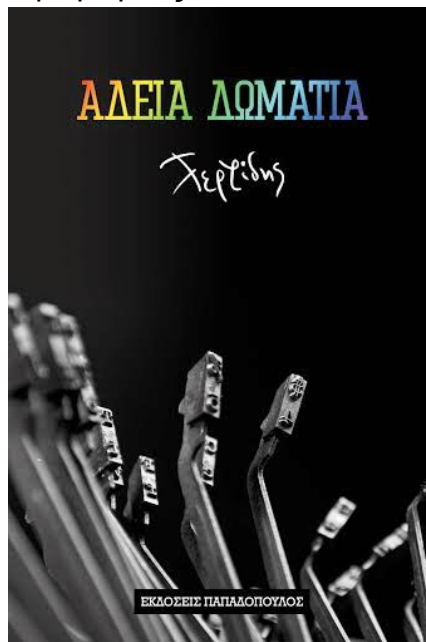

“Κάθε συγγραφέας είναι μια βροχή αστεριών. Μία βροχή που γεννάει ερωτήματα...”, αναφέρετε στην ιστοσελίδα σας. Μήπως ο κάθε συγγραφέας μέσα από τις λέξεις προσπαθεί να ανακαλύψει αυτήν ακριβώς τη βροχή;

Η συγγραφή εξυπηρετεί πολλές ανάγκες. Και για τον συγγραφέα και για τον αναγνώστη. Ανάλογα με το τι ανάγκη προσπαθεί να καλύψει ο καθένας, γίνεται το πάντρεμα μεταξύ τους. Εγώ προσωπικά ενδιαφέρομαι να θέτω ερωτήματα, τα οποία αφορούν σκεπτόμενους ανθρώπους. Απεχθάνομαι την κατήχηση και τα αντίστοιχα λογοτεχνικά έργα.

Ποια είναι τα κυρίαρχα συναισθήματά σας κάθε φορά που πλέετε στη θάλασσα των λέξεων για να δώσετε ζωή στους χαρακτήρες των μυθιστορημάτων σας;

Αγωνία και έξαψη. Μία διαδικασία, η οποία πιστεύω ότι μπορεί να συγκριθεί με έναν τοκετό. Πολλές φορές ακολουθεί επιλόχεια κατάθλιψη. Γι' αυτόν και μόνον τον λόγο, για κάποιον που εκφράζεται μέσα από την γραφή, ο μοναδικός τρόπος για να παραμείνει ισορροπημένος είναι να είναι παραγωγικός.

Το βιβλίο σας “Άδεια Δωμάτια” είναι μια ιστορία για όσους παλεύουν ενάντια στην εικόνα που έχουν πλάσει οι άλλοι γι' αυτούς. Πόσο δύσκολο είναι τελικά να ανατρέψει κανείς εντυπώσεις γύρω από την ύπαρξή του που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα;

Όταν ξέρεις ποιά είναι το όνειρο σου και βαδίζεις προς αυτό, σου είναι αδιάφορο το τι πιστεύουν γύρω σου. Γιατί ο αυτοσκοπός σου πλέον δεν είναι η εικόνα σου προς το περιβάλλον σου, αλλά η ολοκλήρωσή σου ως άνθρωπος.

Στις σελίδες του βιβλίου εκμυστηρεύεστε ότι “γράφω από την αγωνία μου να κρατήσω το σύμπαν μου αναλλοίωτο και ενωμένο στο πέρασμα του χρόνου”. Πώς επιτυγχάνεται αυτό μέσω της συγγραφής;

Η δική μας αλήθεια γι’ αυτόν τον κόσμο είναι μοναδική. Αλλά ακόμα και απέναντι στην ίδια μας την ύπαρξη, αυτή η αλήθεια φθείρεται από τον χρόνο. Γιατί εμείς, δεν είμαστε το ίδιο άτομο. Είμαστε άπειρες συνεχόμενες εκδοχές του εαυτού μας σμιλευμένες από τον χρόνο, το περιβάλλον και από τυχαία γεγονότα. Ξεχνάμε μέσα από μία φυσιολογική διαδικασία ποιοί πραγματικά υπήρξαμε και ποιά ήταν η εκάστοτε αλήθεια μας. Οποιαδήποτε μορφή τέχνης κατορθώνει να αιχμαλωτίσει αυτή την στιγμή και λειτουργεί ως μνημείο απέναντι στον χρόνο. Τόσο ισχυρό όσο ισχυρή είναι η παρόρμηση, η έμπνευση και η ανάγκη έκφρασης του δημιουργού της.

Παρακολουθούμε τον κεντρικό ήρωα να ταξιδεύει από την Ελλάδα στην Αμερική για να εκπληρώσει το σκοπό της ζωής του. Ταξίδι αυτογνωσίας και υπέρβασης των προσωπικών ορίων. Αλήθεια πόσο μακριά χρειάζεται να φτάνει κανείς για να κυνηγήσει τα όνειρά του;

Μία συνειρμική απάντηση ίσως θα ήταν “όσο πιο μεγάλο το όνειρο, τόσο πιο μακρύς ο δρόμος”. Εγώ από την άλλη πιστεύω ότι την διαδρομή και τις δυσκολίες της, τις καθορίζει το πόσο ξεκάθαρα γνωρίζουμε το όνειρο που θα μας οδηγήσει στην αυτογνωσία. Όσο πιο ξεκάθαρο αυτό, τόσο πιο εύκολη, ευχάριστη και ίσως σύντομη η διαδρομή.

Μέχρι ποιο σημείο είναι απαραίτητο και το στοιχείο της αυτοθυσίας, προκειμένου να δει κανείς τα όνειρά του να πραγματοποιούνται;

Δεν πρέπει να υπάρχει το συναίσθημα της αυτοθυσίας αν μιλάμε για πραγματικά όνειρα. Τίποτα δεν είναι μεγάλο να δοθεί μπροστά στην υλοποίησή τους.

Πόσο σημαντικό είναι κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας να στέκεται κανείς απέναντι στον καθρέφτη αντικρίζοντας χωρίς φόβο τον αληθινό του εαυτό;

Θα ήταν ευτύχημα για τον καθένα μας να μπαίνουμε σε αυτή την διαδικασία και όχι μόνο κατά τη διάρκεια της προσέγγισης των στόχων μας. Ο συχνός εσωτερικός απολογισμός είναι κάτι, το οποίο μπορεί να μας θωρακίσει απέναντι σε πολλές καταστάσεις, αλλά κυρίως απέναντι στις ανασφάλειες και τους φόβους μας.

Κατά πόσο είμαστε διατεθειμένοι να δείχνουμε στην καθημερινότητά μας τον αληθινό μας εαυτό έστω κι αν αυτό κάποιες φορές κοστίζει ακριβά;

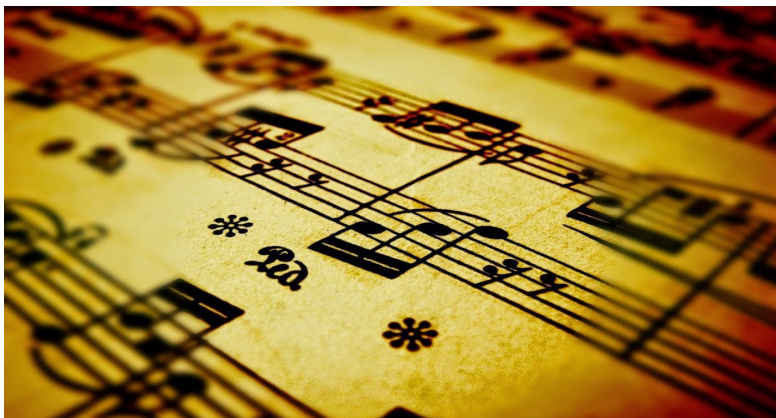
Αυτό πιστεύω διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Ιδανικά δεν θα έπρεπε να μας κοστίζει να αντικρίζουμε τον ίδιο μας τον εαυτό. Αν έχουμε υπαρξιακά προβλήματα, με πόση συνέπεια και ευθύνη μπορούμε να σταθούμε απέναντι στους συνανθρώπους μας και τους κοντινούς μας ανθρώπους;

Τι ήταν αυτό που έπλασε μέσα σας την ανάγκη να μεταβείτε από το μουσικό ρεπορτάζ και μάνατζμεντ, στη συγγραφή βιβλίων;

Δεν έχω μεταβεί. Αυτοί οι κόσμοι συνυπάρχουν στην ζωή μου και τρέφουν ο ένας τον άλλον με εικόνες και συναισθήματα. Απλώς, λόγω παντελούς έλλειψης μουσικού ταλέντου και προφανούς ανάγκης να εκφραστώ, διοχέτευσα τα συναισθήματά μου στην γραφή.

Τι κάνει την ψυχή σας να χαμογελά εντονότερα; Η ενασχόληση με τη μουσική ή η αναμέτρηση με τον κόσμο των λέξεων που ανυπομονούν να γεμίσουν τις λευκές σελίδες;

Είναι διαφορετικές διαδικασίες. Η μία μου προσφέρει ευχαρίστηση και με βοηθάει να δω εικόνες. Η άλλη είναι δημιουργία που πολλές φορές τυχαίνει να είναι επώδυνη. Προσφέρει ικανοποίηση, αλλά παράλληλα για εμένα είναι και πεπρωμένο.

Έχετε ήδη σκεφτεί το θέμα του επόμενού σας μυθιστορήματος;

Η πρώτη γραφή του επόμενου μυθιστορήματός μου έχει τελειώσει ήδη. Είναι μία βουτιά στην σκοτεινή μου πλευρά μέσα από μία ιστορία που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως αστυνομικό μυθιστόρημα.

*Το βιβλίο του **Χρήστου Τερζίδη**, “**Αδεια Δωμάτια**”, κυκλοφορεί από τις **Εκδόσεις Παπαδόπουλος**. Είναι υποψήφιο για δύο βραβεία στον διαγωνισμό PUBLIC, ως καλύτερο μυθιστόρημα της χρονιάς και υποψήφιο για το βραβείο του πιο ερωτικού χαρακτήρα.

<http://www.culturelovers.gr/>